

[Indenrigsministeren.]

ter sig dertil, maa en saadan Konvertering underbygges, og det sker ved ad forskellige Veje at øve Indflydelse paa Pengeanbringelsernes Udbyttmuligheder.“

Og her er det, der maa rettes den største Anklage mod de to Oppositionspartier. De har talt om Konvertering, men aldrig villet Midlerne, der gjorde den mulig. Man sagde nej til at bemyndige Regeringen til, hvis det viste sig nødvendigt, at nedsætte Indlaansrenten yderligere; man sagde nej til at begrænse Udbyttmulighederne ved Pengeanbringelse i Aktier, man udvandede Bestemmelserne, der tog Sigte paa at mindske Udlaanene i Kreditforeningerne, for derved at begrænse Udbudet af 4 pCt. Obligationer, og saa fremdeles. Det er rigtigt, som det af Flertallet siges i Folketingets Betænkning, at Handelsministeren og jeg i Udvalget atter og atter har udtalt vor Tvivl om Muligheden for at opnaa et praktisk Resultat, naar ikke Bemyndigelsen til yderligere at sænke Indlaansrenten opretholdtes. Over for Opfordringen til at søge en Forhaandsudtalelse fremkaldt fra Bankerne har vi maattet sige til Udvalget, at disse havde afvist enhver Forhandling, forinden man kendte Rigsdagens endelige Stilling. Dette havde selvfølgelig sin Aarsag i Bankernes Erfaringer fra sidste Sommer, da de havde givet Tilsagn til Konverteringsplanen paa Forhaand, og Oppositionspartierne derefter i 3 Maaneder benyttede Sagen til politisk Misbrug.

Naar den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hasle, i Gaar udtalte, at jeg over for Udvalget skulde have givet det Udseende af, at Forhandlingerne med Bankerne var et administrativt Spørgsmaal, som jeg nok skulde ordne, da nødes jeg til at stemple dette som positiv Usandhed. Ingen sanddru Mand, der har deltaget i Udvalgets Forhandlinger, vil bekræfte det ærede Medlems Paastand. Oppositionspartiernes Fastholden af deres Modstand mod de Bestemmelser, jeg her har nævnt, førte til, at Regeringen til sidst indvilgede i alligevel at prøve en Forhandling med Pengeinstitutterne paa det Grundlag, Oppositionen tilbød. Det kan maaske bebrejdes Regeringen, at vi ikke stejlt fastholdt vor Stilling, som Tiden har vist var rigtig, men jeg maa sige, at det forekommer mig at grænse til politisk Umoralitet, naar denne Bebrejdelse fremsættes af de Partier og de Personer, som ved deres Krav har ødelagt det Grundlag for Forhandlingerne, som Regeringen ansaa for nødvendig. Og naar det ærede Medlem Hr. Hasle i sin morsomme

Dagsorden i Gaar opfordrer Folketinget til at fastslaa, at jeg har knyttet min parlamentariske Skæbne til et Forslag, som jeg til det sidste advarede Oppositionen i Udvalget mod at gøre saa svagt, som den forlangte det for at kunne medvirke, da er det en saa barok Tanke, at det er en Fornærmelse mod dette Tings Medlemmer at opfordre dem til at stemme for noget saadant Galimatias.

De ærede Medlemmer Hr. Hasle og Hr. Clausager søger nu, som de siger, at bevise, at Spørgsmaalet om Bemyndigelsen til at nedsætte Indlaansrenten yderligere overhovedet ingen Interesse havde for Bankerne i Forbindelse med Konverteringen. Dette Forsøg fra de Herrer Side er jo i sig selv latterligt. Enhver, der har den mindste Antydning af Begreb om Konverteringsproblemer, ved, af hvor fundamental Betydning Spørgsmaalet om Pengens Anbringelsesmuligheder har for Risikoen ved en Konvertering. Den Udtalelse, de ærede Medlemmer henviser til i Bankernes Skrivelse, tager da heller ikke Sigte paa Konverteringens Gennemførelse i det hele taget, men tager Sigte paa det specielle, om Opsigelsen af de 2 600 Mill. Kr. skal ske paa een Gang. Det er det, Bankerne tager Afstand fra, altsaa Spørgsmaalet om den rent tekniske Side af Konverteringens Gennemførelse, et Spørgsmaal, som alle ved Regeringsforslaget netop havde ladet staa aabent.

Men jeg vender tilbage til Sagen, som den altsaa laa. Ved Siden af den saglige Svækkelse af Forslaget, som Oppositionen altsaa havde tilvejebragt, kom nu de endeløse Forhandlingers Indflydelse paa Mentaliteten her i Landet i Forbindelse med forskellige økonomiske Bevægelser, hvilket alt sammen efterhaanden beredte Jordbunden for de ikke ringe Kapitalinteresser, der selvfølgelig af Hjertet hele Tiden har været imod Konverteringen, men som hidtil havde ment, de var nødt til at holde sig tilbage.

Det første afgørende Tegn var „Børsen“'s Artikel af 22. December, hvor det i sensationalt Udstyr offentliggjordes, at Konverteringsplanerne var brudt sammen, og hvis Baggrund kun var Rygter om, at Bankerne ønskede Konverteringen gennemført i 2 à 3. Trin, hvad netop, som jeg nævnte, Indholdet af Regeringens Forslag ogsaa aabnede Mulighed for. Men med denne Artikel i „Børsen“ af 22. December var Signalet givet, og fra denne Dag er Bladet opfyldt af Forfærdelse over, at nogen har kunnet tænke sig noget saa latterligt som en stor samlet Masseopsigelse af Obligationer. Bladet skænkede selv-